Все буде мов вві сні... та вулиця, те місто.
Ти наче жив отут і все зазнав давно...
Тому ж таке чітке і сплутане воно.
О сонце в тумані і ранок золотистий!

О крики на морях! О голоси в лісах!
Чиї вони, ніхто, ніхто з людей не знає.
Ти мов прокинувся, дрімота вже минає,
І буде все таким, як то було в віках:

Та вулиця, майдан і місто таємниче,
Увечері юрба гасатиме в танках,
І заспані коти — на прилавку в шинках,
Куди усіх гульвіс гучна музика кличе.

І буде все таким, що вмерти би волів:
Тектимуть по щоках гарячі, п'яні сльози...
У гуркоті коліс — і регіт, і погрози,
І смерті заклики, прокльони й дикий спів.

— Слова затоптані, немов букет зів'ялий,
У дні народних свят, музики, знов гриміть!
Прийдуть стрі жінки з чолом, як темна мідь,
Баби з околиці на свято карнавалу.

Белькочучи, прийдуть — немов за тінню тінь —
Старі діди без брів, страшні, покриті струпом.
В садках, де сеччю тхне, із реготом і тупом
Юрба пускатиме ракети в височінь.

Все буде, мов вві сні... прокинешся — хвилина —
І знов заснеш, і знов те саме, що було,
Та сама гра і сон, той самий сон і тло:
В траві... у літній день... гудуть рої бджолині.

Переклад Ю. Клена